

Daniels Bog - Nummer treogtredive

Guds "segl" påtrykt ved søndagslovsdekretet: En profetisk analyse af Daniel kapitel 6

Jeff Pippenger

2023-12-28

Guds „segl“, som kan ses, indpræges ved dekretet om søndagsloven.

”Ingen af os vil nogen sinde modtage Guds segl, så længe vore karakterer har én plet eller én skamplet på sig. Det er overladt til os at afhjælpe manglerne i vore karakterer, at rense sjælens tempel for enhver besmittelse. Da vil den sene regn falde på os, ligesom den tidlige regn faldt på disciplene på pinsedagen....”

”Hvad gør I, brødre, i det store forberedelsesværk? De, som forener sig med verden, modtager verdens præg og forbereder sig til dyrets mærke. De, som ikke stoler på sig selv, som ydmyger sig for Gud og renser deres sjæle ved at adlyde sandheden, disse modtager det himmelske præg og forbereder sig til Guds segl på deres pander. Når dekretet udgår, og stemplet påtrykkes, vil deres karakter forblive ren og pletfri i evighed.” Testimonies, bind 5, 214, 216.

Daniel modtager det segl, som kan ses, da han kastes i løvekulen, således at kapitlet repræsenterer søndagslovsdekretet.

Da samledes disse mænd hos kongen og sagde til kongen: Vid, o konge, at medernes og persernes lov er den, at ingen forordning eller stadfæstelse, som kongen har fastsat, kan ændres. Da befalede kongen, og de hentede Daniel og kastede ham i løvernes grav. Men kongen tog til orde og sagde til Daniel: Din Gud, som du stadig dyrker, han vil udfri dig. Og en sten blev hentet og lagt over gravens åbning; og kongen beseglede den med sit eget signet og med sine stormænds signet, for at intet skulle ændres i sagen om Daniel. Daniel 6:15–17.

Historien ender ikke dér, men den ender, hvor den begynder. Linjen i Daniels bog, kapitel seks, illustrerer den sammenslutning, der primært blev ledet af de hundrede og tyve fyrster og de to underordnede præsidenter, men som også omfattede rådgiverne, hærførerne og statholderne. Den femfoldige alliance blev dannet for at bedrage kongen, så han forfulgte Daniel. Historien ender med deres dom, for de illustrerer en særlig dom, som indtræffer ved søndagsloven; en dom, der ikke er rettet mod dem, der repræsenterer Daniel eller kongen, men mod dem, der bedrog kongen.

Og kongen bød, og man hentede de mænd, som havde anklaget Daniel, og kastede dem i løvekulen, dem, deres børn og deres hustruer; og løverne fik magt over dem og knuste alle deres ben, før de nåede bunden af kulen. Daniel 6:24.

I det profetiske scenarie er det altid kirken, der bedrager staten, og kapitel seks identificerer det bedrag, der blev udøvet mod kongen. Efter at Akab havde været vidne til den mægtige manifestation af Guds kraft på Karmels bjerg, førte Elias ham gennem regnen tilbage til Jezabel. Akab havde ingen grund til at tro, at Jezabel ikke ville blive grebet af det kraftfulde vidnesbyrd om

Guds magt, men Akab var blevet bedraget med hensyn til Jezabels dybt rodfæstede had til Elias. Beretningen om Elias i konfrontation med Akab og Jezabel gentages igen i beretningen om Johannes Døberen (som var Elias) og Herodes og Herodias.

Da Herodes på sin fødselsdag i beruselse lovede Salome (Herodias' datter) halvdelen af sit rige, forventede han ikke, at Herodias ville kræve Johannes' hoved. Kongerne, hvad enten det er Akab, Herodes eller Darius, bedrages af den urene kvinde gennem dansen fra Jezabels falske profeter eller Herodias' datters dans eller det femfoldige forbund i Daniels beretning. Også Pilatus blev bedraget af et fordærvet præsteskab, som repræsenterede den jødiske »kirke«, og en kirke symboliserer en kvinde.

Bedraget er et kendetegn ved det profetiske scenario, og islam i det tredje Ve er løgnen, som anvendes til at bedrage De Forenede Nationer i de sidste dage gennem frygt. Både „bedraget“ og den „løgn“, som frembringer bedraget, identificeres i Guds profetiske Ord. Islams rolle og pavemagtens fremtræden som det ottende hoved blandt de syv hoveder er allerede blevet identificeret som en del af det budskab, der forsegles op i de sidste dage, hvilket er Jesu Kristi Åbenbaring. Derfor er afsløringen af Darius' bedrag i Daniels bog, kapitel seks, en del af det budskab, som udgør Midnatsråbets budskab. Bedraget er det element, som fuldstændigt helbreder det dødelige sår og således genopliver pavemagten som det ottende og sidste rige. I Darius' bedrag er de to frafaldne præsidenter og de hundrede og tyve fyrster repræsentanterne for bedragets konføderation, som stilles i kontrast til Daniel.

Et hundrede og tyve er et symbol på Guds disciple ved pinse.

Og i de dage stod Peter frem midt iblandt disciplene og sagde, (og tallet på navnene tilsammen var omtrent hundrede og tyve.) ApG 1,15.

Pinse typificerer søndagsloven, når seglet indpræges, og de hundrede og tyve fyrster, som bedrog Darius, er et symbol på et falsk præsteskab ved søndagsloven. To kategorier af dem, der bedrager kongen, fremstilles ved de to frafaldne præsidenter og de hundrede og tyve frafaldne fyrster. De to præsidenter regnes sammen med Daniel, som er profeten. De to klasser, der bedrager Darius, repræsenterer en gruppe falske profeter og en gruppe fordærvede præster.

Ve over de hyrder, som ødelægger og adspredter fårene på min græsgang! siger Herren. Derfor siger Herren, Israels Gud, således imod de hyrder, som vogter mit folk: I har adspredt min hjord og drevet den bort og ikke taget jer af den; se, jeg vil hjemsøge jer for jeres gerningers ondskab, siger Herren. Og jeg vil samle resten af min hjord fra alle de lande, som jeg har drevet dem hen til, og jeg vil føre dem tilbage til deres folde; og de skal være frugtbare og blive talrige. Og jeg vil sætte hyrder over dem, som skal vogte dem; og de skal ikke mere frygte eller være forfærdede, og ingen af dem skal savnes, siger Herren. Se, dage skal komme, siger Herren, da jeg vil oprejse David en retfærdig Spire, og en konge skal regere og have fremgang og øve ret og retfærdighed på jorden. I hans dage skal Juda frelses, og Israel bo trygt; og dette er hans navn, hvormed han skal kaldes: HERREN VOR RETFÆRDIGHED. Derfor, se, dage skal komme, siger Herren, da man ikke mere skal sige: Så sandt Herren lever, han som førte Israels børn op fra Egyptens land; men: Så sandt Herren lever, han som førte op og ledte sæden

af Israels hus ud af landet mod nord og fra alle de lande, som jeg havde drevet dem hen til; og de skal bo i deres eget land. Mit hjerte er sønderbrudt i mig på grund af profeterne; alle mine knogler skælver; jeg er som en drukken mand og som en mand, som vinen har overvældet, på grund af Herren og på grund af hans helligheds ord. For landet er fuldt af horkarle; for på grund af forbandelse sørger landet; ørkenens yndige steder er udtørrede, og deres færd er ond, og deres styrke er ikke ret. For både profet og præst er vanhellige; ja, i mit hus har jeg fundet deres ondskab, siger Herren. Derfor skal deres vej blive for dem som glatte stier i mørket; de skal drives frem og falde på dem; for jeg vil bringe ulykke over dem, ja, deres hjemsøgelses år, siger Herren. Jeremias 23:1–12.

Jeremias' „besøgelses år“ er dommen over de sammensvorne, som bedrog Darius. Dommen over de falske profeter og præster er et emne i det profetiske Ord. Og ligesom et fordærvet præsteskab førte de romerske myndigheder ud og bedrog dem imod Kristus, således behandler sammensværgelsen i Daniel seks netop denne profetiske sandhed.

De profetiske linjer i Daniels bogs femte kapitel fremstiller den udøvende dom, som ved søndagsloven fuldbyrdes over det republikanske horn og nationen Amerikas Forenede Stater. Denne dom fuldbyrdes af islam i det tredje Ve, som har sneget sig ind i riget gennem den ubeskyttede sydlige mur. Linjen om søndagsloven i Daniels bogs tredje kapitel identificerer Guds folk som ophøjet til et banner for hele verden netop på dette tidspunkt. Kapitel seks fokuserer på den dom, der fuldbyrdes over de falske profeter i netop den samme historie.

Ved søndagsloven i Amerikas Forenede Stater består det frafaldne protestantiske horn af to klasser: den ene, som fastholder søndagen som gudstjenestedag, og den anden, som forgæves bekender at fastholde sabbatten som gudstjenestedag. Deres modparter inden for det republikanske horn er Det Demokratiske og Det Republikanske parti. Hvert af de to frafaldne horn blev forbillidiggjort ved saddukæerne og farisæerne på Kristi tid. De to frafaldne præsidenter og de hundrede og tyve præster i bedraget omkring Darius repræsenterer også de to kategorier af Protestantismens frafaldne horn. Skønt de i den tid, da beretningen fandt sted, faktisk var politiske skikkelser, identificerer den profetiske sammenhæng, at det er den frafaldne religiøse magt, der bedrager staten.

Beretningen, således som den fremstilles på Karmels bjerg, identificerer to grupper af falske profeter: Ba'als profeter og lundens profeter (Ashtarot). Tilsammen er de et forbillede på foreningen af kirke og stat, for Ba'al er en mandlig guddom, og Ashtarot er en kvindelig guddom. Elias lod til sidst de falske profeter på Karmels bjerg henrette, ligesom sammensværgelsen i Daniels bog kapitel seks blev kastet i løvekulen.

Og Elias sagde til dem: Grib Ba'als profeter; lad ikke en eneste af dem undslippe. Og de greb dem, og Elias førte dem ned til bækken Kison og dræbte dem dér. 1 Kong. 18,40.

I den samme beretning om Karmels Bjerg, repræsenteret ved Johannes Døberen, er den magt, som bedrager, datteren. Begge beretninger identificerer bedragerne som dansende, enten omkring deres offer på Karmels Bjerg eller ved Herodes' drukne fødselsdagsfest, hvor Salome udførte sin bedragets dans. Tilsammen identificerer de to linjer den forening af kirke og stat, som er fuldt

udviklet ved søndagsloven, og at De Forenede Staters frafaldne kirker er døtre af Herodias, som er Jezabel, og som begge repræsenterer katolicismen. Herodes' fødselsdag markerer afslutningen på jorddyrets sjette rige, men markerer samtidig fødselsdagen for bibelprofetiens syvende rige (De Forenede Nationer).

I selve løftet til Salome indvilliger Herodes i at give halvdelen af sit rige til Salome, hvorved han identificerer det syvende rige som repræsenterende en kombination af halv kirke og halv stat. Riget begynder, når Johannes' hoved overgives til Herodias. Af denne grund fremstilles det syvende rige i Åbenbaringen kapitel sytten som fortsættende kun en kort stund. Det er ved søndagsloven, at den trefoldige union bliver etableret, for dér bliver de ti konger enige om at give deres kortvarige rige til dyret i én „time“. Den ene „time“ er „timen“ for søndagslovskrisen, som begynder i De Forenede Stater og ender, når Mikael står frem.

Og de ti horn, som du så, er ti konger, som endnu ikke har fået noget rige; men de får magt som konger én time sammen med dyret. Disse har ét sind, og de giver deres kraft og myndighed til dyret. Disse skal føre krig mod Lammet, og Lammet skal sejre over dem; for han er herrernes Herre og kongernes Konge; og de, som er med ham, er kaldede og udvalgte og trofaste. Åbenbaringen 17:12–14.

De ti konger, repræsenteret ved Herodes, bliver ved det syvende riges fødselsdag enige om at give halvdelen af deres rige til dyret under søndagslovskrisen, som fremstilles som „én time“. I denne „time“ skrives håndskriften på Belsazzars væg. I denne „time“ kastes Shadrak, Meshak og Abed-Nego i ovnen og løftes op i en sky, således som de to vidner i Åbenbaringen kapitel elleve. Den trefoldige union føres sammen ved det bedrag, som udføres af jordens dyr, der lader ild fare ned fra himmelen for menneskers øjne.

Og jeg så et andet dyr stige op af jorden; og det havde to horn som et lam, og det talte som en drage. Og det udøver den første dyrets hele magt for dets øjne og får jorden og dem, som bor derpå, til at tilbede det første dyr, hvis dødelige sår blev lægt. Og det gør store tegn, så at det endog får ild til at falde ned fra himmelen på jorden for menneskenes øjne, og det forfører dem, som bor på jorden, ved de tegn, som det fik magt til at gøre for dyrets øjne; idet det siger til dem, som bor på jorden, at de skal gøre et billede til dyret, som havde sår af sværdet og dog levede. Åbenbaringen 13:11–14.

Verden bedrages ikke så meget af miraklerne som af „midlet til disse mirakler“, som han havde magt til at udføre. Udtrykket „midlet til disse mirakler“ er en tilføjet formulering, men det lægger den rette vægt på miraklerne, hvilket omhyggeligt bør bemærkes. Den måde, hvorpå det falske budskab (ild fra himlen) bedrager verden, er vigtig at erkende, for vi befinder os nu netop i den historie, hvor jordens befolkninger hypnotiseres gennem en „informations-supermotorvej“, som kontrolleres og manipuleres af jordens globalistiske købmænd. Dette emne vil vi lade hvile til senere artikler, men vi bemærker nu blot, at det bedrag mod præsidenterne og fyrsterne, som blev gennemført over for Darius, er et særligt profetisk emne, som indeholder flere forbundne elementer, der må erkendes.

Den trefoldige union føres sammen ved bedraget i Salomes sanselige dans for herskerne ved Herodes' fødselsdagsfest. Det bedrag, som blev påtvunget Pilatus, og som var dobbelt af natur, bestod i anklagen om, at Kristus forårsagede og fremmede oprør imod statsmagten, og også at Han spottede imod den religiøse magt. I denne historie kom tre modstandere sammen. Den romerske magt (staten), Barabbas, en falsk Kristus (den falske profet), og den frafaldne jødiske kirke (dyret). Den frafaldne kirke bedragede den romerske myndighed (staten) med den dobbelte løgn om oprør og gudsbespottelse.

Da Darius endelig vækkes til erkendelse af sine bedrageres motiv, tvinges han til at kaste Daniel i løvekulen. Daniel brød statens lov ved sin lydighed mod Guds lov. Løgnen, der blev fremført for Darius, blev fuldbyrdet ved at ophøje Darius' stolthed og derved forhindre ham i at erkende sine bedrageres motiv. Løgnen og bedraget i beretningen om Daniel i løvekulen identificerer lydighed mod Gud som blasfemi og oprør, hvilket var det samme dobbeltledede bedrag ved korset, og korsets vejmærke stemmer overens med søndagslovens vejmærke.

Straffen over den religiøse, forførende magt er et emne i Bibelens profeti, ligesom det forhold, at den religiøse magt forfører statsmagten.

”Folket ser, at de er blevet bedraget. De anklager hinanden for at have ført dem til undergang; men alle forener sig i at lade deres bitreste fordømmelse ramme prædikanterne. Utro hyrder har profeteret behagelige ting; de har fået deres tilhørere til at sætte Guds lov ud af kraft og til at forfølge dem, som ville holde den hellig. Nu bekender disse lærere i deres fortvivlelse deres bedragerværk for hele verden. Skarerne fyldes med raseri. ’Vi er fortabte!’ råber de, ’og I er årsagen til vor undergang;’ og de vender sig mod de falske hyrder. Netop de samme, som engang beundrede dem mest, vil udtale de frygteligste forbandelser over dem. Netop de hænder, som engang kronede dem med laurbær, vil blive løftet til deres ødelæggelse. De sværd, som skulle dræbe Guds folk, bruges nu til at tilintetgøre deres fjender. Overalt er der strid og blodsudgydelse.” The Great Controversy, 655.

De religiøse ledere bliver angrebet, efter at nådetiden er afsluttet, for deres hjerde erkender, at de var blevet bedraget af en løgn, som de religiøse ledere havde udbredt. Præsidenterne og fyrsterne led sammen med deres familier alle den samme gengældende dom for den løgn, de havde udbredt. Da Elias dræbte de falske profeter på Karmels Bjerg, fremstilles den samme gengældelse ved „det store jordskælv“ i Åbenbaringens bog kapitel elleve, når „syv tusind“ styrtes omkuld.

Og i samme time skete der et stort jordskælv, og en tiendedel af byen faldt, og i jordskælvet blev syv tusind mennesker dræbt; og resten blev grebet af frygt og gav himlens Gud ære.
Åbenbaringen 11,13.

Ved opfyldelsen af det store jordskælv under den franske revolution repræsenterede de syv tusind, som blev dræbt, Frankrigs kongemagt. I den „time“ for det store jordskælv, som er søndagsloven, repræsenterer de syv tusind, som bliver dræbt, syvendedagsadventister, der bøjer sig for Rom; for kun de, der forstår ansvaret i forbindelse med den syvendedags sabbat, modtager dyrets mærke, når søndagsloven kommer.

Sabbatens forandring er tegnet eller mærket på den romerske kirkes autoritet. De, som, idet de forstår det fjerde buds krav, vælger at holde den falske sabbat i stedet for den sande, viser derved hyldest til den magt, ved hvilken alene den er påbudt. Dyrets mærke er den pavelige sabbat, som verden har antaget i stedet for den dag, Gud har bestemt.

„Men tiden til at modtage dyrets mærke, sådan som det er angivet i profetien, er endnu ikke kommet. Prøvetiden er endnu ikke kommet. Der findes sande kristne i enhver kirke, den romersk-katolske kirke ikke undtaget. Ingen bliver fordømt, før de har fået lyset og har indset forpligtelsen i det fjerde bud. Men når dekretet udgår, som håndhæver den falske sabbat, og når den tredje engels høje råb skal advare mennesker mod tilbødelsen af dyret og dets billede, da vil skillelinjen klart blive draget mellem det falske og det sande. Da vil de, som stadig fortsætter i overtrædelse, modtage dyrets mærke i deres pander eller i deres hænder.

„Med raske skridt nærmer vi os denne periode. Når de protestantiske kirker forener sig med den verdslige magt for at opretholde en falsk religion, imod hvilken deres forfædre udholdt den bitreste forfølgelse, da vil den pavelige sabbat blive håndhævet ved kirke og stats forenede myndighed. Der vil blive et nationalt frafald, som kun vil ende i national undergang.“ Bible Training School, 2. februar 1913.

De „syv tusinde“, som omkommer i den store jordrystelses „time“, det vil sige søndagsloven, har også deres parallel i de „syv tusinde“, som nægtede at bøje sig for Jezabel på Elias' tid.

Men jeg har ladet syv tusind blive tilbage i Israel, alle de knæ, som ikke har bøjet sig for Ba'al, og hver mund, som ikke har kysset ham. 1 Kong 19,18.

Den første henvisning til syv tusind identificerer en trofast gruppe, som nægtede at bøje sig for Jesabel, og den sidste henvisning repræsenterer en rest, som bøjer sig for Jesabel. Når pavedømmet erobrer det herlige land (jorddyret i Åbenbaringen tretten) ved søndagsloven, bliver én klasse „styrtet omkuld“, og en anden klasse undslipper Babylons herredømmes hånd, for budskabet om at komme ud af Babylon begynder da.

Han skal også drage ind i det herlige land, og mange lande skal omstyrtes; men disse skal undslippe af hans hånd, nemlig Edom og Moab og de fornemste af Ammons børn. Daniel 11:41.

Ordet »lande« er et tilføjet ord, for mange lande bliver ikke »styrtet omkuld« ved søndagsloven, men mange individuelle syvendedagsadventister bliver det, for på det tidspunkt er de de eneste, der holdes ansvarlige for den tredje engels lys. De er de »mange«, for de var blandt dem, der blev kaldet til at være iblandt dem, som modtog Guds segl, men de forkastede dette kald.

Og han sagde til ham: Ven, hvorledes er du kommet ind her uden bryllupsklædning? Men han tav. Da sagde kongen til tjenerne: Bind ham på hænder og fødder, før ham bort og kast ham ud i det yderste mørke; dér skal være gråd og tænderskæren. Thi mange er kaldede, men få er udvalgte. Matthæus 22:12–14.

Bedraget fra fyrsterne og præsidenterne i Daniels Bog, kapitel seks, identificerer straffen over den religiøse magt, som bedrager statsmagten.

Og kongen bød, og de hentede de mænd, som havde anklaget Daniel, og de kastede dem i løvekulen, dem, deres børn og deres hustruer; og løverne fik magt over dem og knuste alle deres ben, før de nåede bunden af kulen. Daniel 6:24.

Vi vil fortsætte med Daniels Bog i den næste artikel.

Og hvad skal jeg mere sige? Thi tiden ville ikke slå til for mig, dersom jeg skulle fortælle om Gideon og Barak og Samson og Jefta, også om David og Samuel og profeterne, som ved tro undertvang kongeriger, øvede retfærdighed, opnåede forjættelser, lukkede løvers gab. Hebræerne 11:32, 33.